

vil være nogen Trang til det, thi Anstalterne ere i dette Øjeblik fuldt belagte, og en Del af dem, der endnu fra gamle Dage have ligget derinde, ligge for en lavere Betaling, og der vil ikke kunne være Tale om at optage væsentlig flere end dem, der allerede findes optagne paa Anstalterne; der er nemlig ikke Plads til flere. Skal der altsaa gøres noget mere for Landsvageanstalterne end hidtil, maa det ske i Retning af en Udvidelse af dem, hvortil der maaste nok ad Mæne kan vise sig at være Trang, thi efter de Oplysninger, der indeholdes i de af mig omtalte Beretninger, er Antallet af aandsvage her i Landet 5,000, og der er i dette Øjeblik paa Anstalterne ikke stort over 1,100. Direktionen mener, at man først vil være særdig med hele Landsvageanstalts-Spørgsmaalet, et Spørgsmaal af stor social og filantropisk Betydning, naar man kan optage Halvdelen af de aandsvage, der findes, altsaa 2,500 i Anstalterne. Disse kunne saaledes i Øjeblikket ikke siges at fyldestgøre den Trang, der er til Stede.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og altsaa tillade mig at opfordre det ærede Ting til at slutte sig til Udvalgets Flertals Indstilling om, at Rigsdagen frastriver sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1894—95.

Det. Hansen: Som ærede Medlemmer ville have set, har jeg paa adskillige Punkter stillet mig noget anderledes end Udvalgets Flertal, ligesom jeg ogsaa til Slutningen gør en Række Indstillinger som Udvalgets Mindretal. Den ærede Ordfører har gennemgaaet de Punkter, hvor der saaledes har været Dissens i Udvalget, og det maa maaste være mig tilladt ganske kortelig at fremsætte den Opfattelse, som jeg har af Forholdene. Betænkningen indledes jo med nogle mere almindelige Betragtninger over Statsrevisionens Opgave og Maaden, hvorpaa den skal virke, og det er ganske vist ogsaa Spørgsmaal, der have en vis almindelig Interesse, hvorfor det er naturligt, at de ere blevne dragne frem. Det er mig ikke bekendt, at der tidligere egentlig har været nogen Diskussion om disse Punkter; men det vilde være meget ønskeligt, om man med Hensyn til disse Punkter kunde komme til Klarhed. Det første Punkt er dog mere formelt, nemlig en Slags Anke, som Udvalgets Flertal mener at maatte føre over, at Statsrevisorernes Betænkning er svulmet meget betydeligt op. Den ærede Ordfører angav jo Paginaantallet fra de forskellige Aargange, og det kan jo ikke nægtes, at

Statsrevisorernes Betænkning bliver tykkere og tykkere. Om det nu imidlertid kan give dette Ting eller Udvalgets Flertal rimelig Anledning til at paalægge Statsrevisorerne eller i alt Fald henstille til Statsrevisorerne, at de for Fremtiden ikke lade saa meget trykke i deres Betænkning, forekommer mig dog at være noget tvivlsomt; thi i Virkeligheden gør det ikke Gennemgangen af Statsrevisorernes Betænkning videre besværlig, om der medtages nogle flere Bilag eller ikke. Den Rigsdagsmand eller udenforstaaende, som ikke har Interesse for et vist Bilag, der er aftrykt i Betænkningen, kan jo simpelthen springe det over; men det maa dog antages, at samtlige de Bilag, som ere aftrykte i Statsrevisorernes Betænkning, og som jo angaa offentlige Forhold, vedrørende hele Finansforvaltningen, have Interesse baade for Rigsdagsmænd og for en stor Del andre Medborgere. Det er jo givet, at Statsrevisorerne ifølge Grundlovens § 50 skulle søge Oplysninger og Aktstykker, for at de til fulde kunne udføre deres Hverv, og det forekommer mig, at naar nu enten Ministeriet har tilstillet Statsrevisorerne saadanne Dokumenter, eller Statsrevisorerne selv have begært dem og faaet dem, selv efter at de have faaet Statsregnskabet, saa er det dog en betænkkelig Ting, om saadanne Oplysninger, der have offentlig Interesse, om de paa en Maade skulle stiftes under Stolen, om jeg saa maa sige, i Stedet for at de, da de nu en Gang ere komne frem, blive trykte saaledes, at enhver, der har Interesse for dem, ogsaa kan faa let Adgang til dem. Den ærede Ordfører henviste til § 4 i det Regulativ eller Instruks for Statsrevisorerne, som blev givet 1867 i Landstinget og Folketinget; men jeg kan dog ikke tro, at det har været Meningen med § 4, at ville indskrænke Statsrevisorerne i deres Betænkning til blot at give det, som den ærede Ordfører pointerede, nemlig Resultaterne. Nej, de skulle have de Oplysninger, som ere nødvendige for at sætte det paagældende Ting og Rigsdagen i det hele i Stand til at fatte sin Beslutning. Saa beror det naturligvis i høj Grad paa et Skøn, om der tages noget mere eller mindre med, men for saa vidt det paagældende Dokument har offentlig Interesse, synes jeg, det er rigtigt, at det bliver trykt. Det hele, der kan være Tale om, er en noget større Udgift til Trykning og til Papir; men man kan ikke vide, om ikke det paagældende Aktstykke kan have stor Interesse for mange Medborgere. Der er nemlig een Ting, som jeg skal tillade mig at fremhæve, og som det synes mig, Flertallet ikke har